

Et baseballbat med juleklokker

Jeg smækker døren med sådan en kraft, at det fine julehjerter, som mor og jeg har brugt flere dage på at lave, falder af sømmet, ned på trappestene og går fra hinanden. Men jeg tænker ikke rigtig over det, i stedet løber jeg ned ad torvet, så hurtigt jeg kan. Forbi kirken, med det flotte det ur, som jeg har prøvet at tegne så mange gange, men det er ikke lykkedes, forbi springvandet og bager Marcello og hans kone Mirella, som altid er så søde mod mig. Jeg løber forbi Graziella, som råber "Valente! Dig, som aldrig har travlt, hvor skal du hen i sådan en fart?", jeg svarer ikke, i stedet løber jeg videre, indtil jeg når træhytten lidt uden for byen. Jeg stopper foran døren mens jeg kan mærke tårerne presse på. Mine fødder er røde og føles fuldstændigt frosne, jeg føler jeg skal til at besvime så meget jeg hiver efter vejret. Først nu lægger jeg mærke til, at jeg har løbet uden fodtøj, i december måned "hvor dum kan man være" tænker jeg, det eneste jeg har på, er en skjorte og et par slidte busker af stift stof. Jeg skynder mig ind i hytten, som far og jeg blev færdige med at bygge sidste år. jeg ser alle tæpperne som mor og jeg har lavet gennem tiden, ligge og flyde på gulvet, jeg ser det smukke maleri af mig der sidder med far, mor og Graziella. Graziella er lige fyldt 12 år og hun tror stadig, at hun en dag bliver ældre end mig, og hver gang vi begynder at skændes over det begynder mor at råbe, så jeg prøver at ignorere hende hver gang hun taler om det, også selvom det lyder så dumt. Inden jeg når at tænke mere over det, hører jeg et kæmpe smæk, det er døren og vinduerne, der lukker så hårdt, at alle ting på hylderne falder ned, lyset går ud, og det eneste jeg kan mærke er den vilde dunken fra mit hjerte og sveden, der triller ned ad kinderne. Kulden er forsvundet, jeg føler mig ualmindelig varm i kroppen, det er næsten ubehageligt. Men det er ikke varmen, der bekymrer mig, for i det jeg føler, jeg kan begynde at trække vejret igen, hører jeg en højlydt banken på ruden. Det lyder næsten som om ruden er ved at smadre. Så begynder det på den anden rude, til sidst lyder det næsten som om, at der er over 20 hænder, der banker hver deres sted på hytten. Nu begynder jeg at svede endnu mere, jeg frygter det værste. Jeg vender mig om for, at åbne døren, men døren er allerede åben, så jeg drejer hovedet og kigger mig langsomt og forsigtigt omkring, og det sidste jeg husker, er et stort baseballbat med juleklokker på håndtaget, der med fuld kraft rammer mig på siden af hovedet.

"Er du sikker på det var det der skete?" spørger lægen, "ja jeg er sikker". "okay, dine forældre er kommet for at se hvordan det går med dig". Lægen går ud af værelset, og kommer tilbage med mor, far og Graziella, de råber alle sammen "hej Valente, går det bedre?" med en irriterende trøstende tone. "jeg kan kun være her i få minutter så skal jeg videre" siger far. "hvad skal du da?" spørger jeg, "han skal spille baseball med vennerne" svarer Graziella muntert, "om vinteren?" spørger jeg, far får et sjovt udtryk i ansigtet og svarer "Ja da!".

Da far vender sig om, tager tasken på ryggen og skal til at gå fryser mine fødder til is, hjertet dunker og sveden triller ned ad kinderne, i tasken ser jeg et stort baseballbat med juleklokker på håndtaget.

Jeg skriger "STOP HAM!!"